

ла да примами флотата на Александра да излѣзи на морето и да я принуди да влезе въ бой, се оттеглила къмъ Самось, — слѣдъ което Александръ върналъ всичката си флота въ Гърция, понеже, вънъ отъ указанитѣ по горѣ причини, той нѣмалъ достатъчно пари за издържанieto ѝ и не искалъ безъ особенна полза да раздѣля силитѣ си и да ги излага на поражение по части.

Слѣдъ туй той тръгналъ къмъ Халикарнасъ (днесъ Будрунъ), приморски градъ въ Кария, кждѣто били събрани много персийци и находившитѣ се на тѣхна служба гръцки наемни войски подъ началството на Мемнона, комуто Дарий повѣрилъ главното управление на Мала Азия и прѣдводителството на сухопѣхнитѣ и морски сили. Още отдавна и твърдѣ силно като укрѣпилъ Халикарнасъ, който и безъ това билъ доста силенъ природно, Мемнонъ расположилъ въ пристанището му персийскитѣ триреми и, въ случай на нужда, щелъ да употреби тѣхнитѣ гребци за отбрана на града.

Като завладялъ всичкитѣ градове по пѣтя отъ Милетъ до Халикарнасъ, Александръ заобиколилъ и обсадилъ този послѣдния. Обсадата му — една отъ най забѣлжителнитѣ въ числото на Александровитѣ, въ полиорцетическо отношение — се продължавала обаче, въпрѣки всичкото искусство на водението ѝ отъ Александра и необикновеннитѣ усилия и мжжество на македонскитѣ войски, доста дълго, по причина на трудната мѣстность, силнитѣ укрѣпления и упоритата отбрана, била доста кръвопролитна и причинила на Александра твърдѣ голѣма загуба отъ хора. Два пѣти войскитѣ му насмалко щели да взематъ Халикарнасъ съ пристѣпъ; но първия пѣтъ на пристѣпъ отишла само часть отъ войската, а втория, Александръ, щадящъ града

и надявайки се и безъ това да го принуди въ скоро време да се прѣдаде, заповѣдалъ на войскитѣ да отстѣпятъ. Дѣйствително, Мемнонъ и началствовавшия подъ него персийски полководецъ Оронтобать, като видяли разрушението или поврѣждението на стѣнитѣ, отслабването на обсаденитѣ по причина на многото убити и ранени, и невъзможността дълго да се противятъ, подпалили и испразнили града, като се оттеглили въ двата укрѣпени замѣка, лѣжавши на островитѣ въ пристанището. Града билъ веднага заетъ отъ македонскитѣ войски и слѣдъ туй разрушенъ до основитѣ. А замѣцитѣ, въ които се оттеглили Мемнонъ и Оронтобать, Александръ не искалъ да обсажда, тѣй като тѣ били силно защитени отъ мѣстността, обсажданieto имъ изисквало много време, а прѣвземанието имъ, слѣдъ разрушението на Халикарнасъ, не било вече важно. И за това той оставилъ само една часть войска да ги наблюдава. Слѣдъ това всички женени войници испратилъ да прѣкаратъ зимата при семействата си въ Македония, съ заповѣдъ да се върнатъ на слѣдующата пролѣтъ. А къмъ това време заповѣдалъ да събератъ въ Македония и Гърция и да му испратятъ въ Мала Азия колкото е възможно по много пѣхота и конница. Пармениона съ етеритѣ, тессалийската и съюзната конница и съ всичкитѣ обози испратилъ въ Сардесъ. Въсползуванъ отъ спора на двамата карийски владѣтели, Пексодара и сестра му Ада, за властѣта надъ Кария, той взелъ страната на послѣдната, която имала по голѣми права за нея, и като ѝ далъ Кария, спечелилъ съ това въ нейното лице една върна съюзница. А самъ той съ останалитѣ войски тръгналъ по брѣга на морето по нататѣкъ на истокъ къмъ Ликия и Памфилия. Всичкитѣ гра-